

Tu poses la sal
i nosaltres el pebre

més info

| [Contactar amb El Punt - Pobles i Ciutats](#) |

Continguts generals: Continguts d'edicions:

| [Qui som?](#) - [El Club del subscriptor](#) - [Les 24 hores d'El Punt](#) - [Publicitat](#) - [Borsa de treball](#) | [El Punt](#) | [VilaWeb](#) |

dimecres, 28 de juny de

> **Isidre Vicens: «Actuo per sentit social perquè sóc pagès i obrer»**

L'artista gironí rep avui el premi especial de l'ADAC a la normalització lingüística

[EVA VÁZQUEZ](#). Girona

Isidre Vicens (Montfullà, 1918) rebrà avui un dels premis que concedeix l'ADAC a les entitats o persones que s'hagin distingit per la seva activitat a favor de la llengua i la cultura catalanes. En el cas de l'artista gironí, que rebrà el premi t junt amb la Plataforma Pro Seleccions Esportives Catalanes, el reconeixement fa justícia a més de cinquanta anys d'activisme social, sobretot des del precursor Hostal Bellmirall, al cor del Barri Vell, però també a través de la seva mateixa pintura.

Els paisatges d'Isidre Vicens sempre revelen alguna cosa més del que aparentment ensenyen: les planes àrides, de llum engegadora, dels camps de Castella que van impressionar-lo al final de la guerra mentre era conduït en un vagó de bestiar cap a un batalló disciplinari de Màlaga, no les podia concebre sinó com a expressions dramàtiques, duríssimes, en què homes i dones havien d'esforçar-se dia a dia per llevar-ne algun fruit. «Admirava el misteri d'aquelles grans extensions de terra, però sobretot pensava com devia patir la gent que hi treballava. Encara avui, segons quin és el meu estat d'ànim, contemplar un camp de blat, amb aquell groc intens, tan bell, que desconeix la suor que l'ha engendrat, em fa caure les llàgrimes.» Fill de masovers al Montfullà natal, operari tèxtil a la Coma Cros de Salt, sindicalista compromès —i llibertari, aclareix—, actiu animador d'un grup de teatre infantil al Veïnat, precoç aprenent de pintor amb el recordat Josep Aguilera, que

+ Isidre Vicens, ahir al Barri Vell de Girona. Foto: MIQUEL RUIZ

respectuosament encara tracta de «mestre», com també ho ha estat ell per a tota una generació de joves artistes, Isidre Vicens considera que si la seva trajectòria mereix ara el premi de l'ADAC és perquè mai ha deixat de mirar-se el món amb una profunda consciència social. «Jo sóc un pagès i un obrer: tot el meu treball el dec a aquest sentit de pertinença a una col·lectivitat, a aquest compromís amb la societat on visc.» És per aquest motiu que el complau especialment que el reconeixement a la seva labor provingui d'un ateneu: «Prefereixo que el premi me'l concedeixi una associació que no pas una institució, perquè la trama veritable de les societats no són pas els partits ni els governs, sinó la seva organització civil.» La seva pròpia implicació, al costat de la seva dona, Anna Pasqual, en la normalització de la llengua i en la defensa del Barri Vell des de l'Hostal Bellmirall, pioner del turisme a la Girona antiga, és la més clara mostra que Vicens ha predicat sempre amb l'exemple. Als 88 anys, continua pintant —després de Castella, ara el tempta el desert saharià, que ja es resigna a no veure— amb un optimisme i una jovialitat envejables que justifica amb aquest senzill raonament: «Els que vam passar la guerra, hem hagut de carregar-nos d'unes fortíssimes ganes de viure per tirar endavant.» Avui en donarà noves i renovades mostres al sopar de lliurament del premi de l'ADAC, a partir de 2/4 de 9 del vespre al centre cultural La Mercè.

Aquest és un servei de notícies creat pel diari [El Punt](#) i distribuït per [VilaWeb](#). És prohibida la reproducció sense l'autorització expressa d'Hermes Comunicacions S.A.

